

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1782	Τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ μυροβλήτου Παρασκευή 26 Ὀκτωβρίου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Δώστε μου ἓναν ἅγιο!

«Ἄγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι» (Λευϊτ. 20,7,26 = Α' Πέτρ. 1,16)

Εορτή σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιά. Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ἔχει **κάθε μέρα ἑορτή**, κάποιον ἅγιο ἑορτάζει. Τριακόσες ἐξήντα πέντε μέρες ἔχει τὸ ἔτος, τριακόσες ἐξήντα πέντε ἑορτὲς ὑπάρχουν. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἑορτάζει ἓνας ἅγιος, ἄλλοτε ἑορτάζουν δύο, ἄλλοτε τρεῖς, ἄλλοτε σαράντα, ἄλλοτε ἑκατό, ἄλλοτε χίλιοι, ἄλλοτε δυὸ χιλιάδες - τρεῖς χιλιάδες ἅγιοι τῆς πίστεώς μας. Εἶνε δηλαδὴ ἀμέτρητοι σὰν τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ.

Μεταξὺ τῶν ἁγίων, σὰν ἀστέρι πρῶτου μεγέθους, λάμπει στὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας μας ὁ σημερινὸς ἅγιος, ὁ ἅγιος Δημήτριος. Ἄλλὰ προτοῦ νὰ ποῦμε γιὰ τὸν ἅγιο Δημήτριο ἄς ἀπαντήσουμε στὸ ἐρώτημα, **τί εἶνε ἅγιος**; Ἄγιος θὰ πῆ **καθαρός**, καθαρός ἀπὸ κάθε μολυσμό, μολυσμὸ ἁμαρτίας, γιὰτὶ αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη ἀκαθαρσία.

Οἱ ἅγιοι εἶνε καθαροὶ ἀπὸ ἁμαρτία σὲ σχετικὸ βαθμὸ· **στὸν ἀπόλυτο βαθμὸ** ἓνας μόνος εἶνε καὶ λέγεται ἅγιος ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός. «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· ἀμήν*» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λεϊτ.). Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀπολύτως Ἄγιος.

Ἄγιοι **σὲ σχετικὸ βαθμὸ** ἔγιναν ἄνθρωποι ἀπὸ κάθε τάξι καὶ ἐπάγγελμα, καὶ ἄντρες καὶ γυναῖκες καὶ παιδιά. Ἄγιοι δὲν εἶνε μόνος καλόγεροι καὶ κληρικοί· κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γίνῃ ἅγιος. Αὐτὸ εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὸ βλέπουμε στοὺς βίους τῶν ἁγίων. Ἄγιοι π.χ. ἦταν βοσκοί, ὅπως ἐκεῖνοι ποὺ ἄκουσαν τὴ νύχτα τῆς Γεννήσεως τὸ «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη...*» (Λουκ. 2,14) κι ὅπως ὁ ἅγιος Σπυρίδων· ἅγιοι ἦταν γεωργοὶ ὅπως ὁ ἅγιος Τρύφων, ράφτες, οἰκοδόμοι, ἄρτοποιοὶ καὶ τόσοι ἄλλοι ἀπὸ κάθε ἐπάγγελμα. Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστιανισμοῦ· δέχεται τοὺς ταπεινοὺς τῆς γῆς. Ἔχω γράψει ἓνα βιβλίον «**Ἄγιοι ἀπ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα**»· σᾶς συνιστῶ νὰ τὸ διαβάσετε.

Δὲν ὑπάρχει, ἀγαπητοί μου, τάξις ἀπ' τὴν ὁποία νὰ μὴν ἀναδείχθηκε κάποιος ἅγιος. Καὶ ἀπόδειξις ὁ σημερινὸς ἅγιος, ὁ **ἅγιος Δημήτριος**. Τί ἦταν; Δὲν ἦταν παπᾶς οὔτε καλόγερος, δὲν ἔζησε σὲ ἀσκητήρια καὶ σπηλιές, δὲν κρατοῦσε κομποσχοίνια. Ἦταν λαϊκός, ζοῦσε μέσα στὴ διεφθαρμένη εἰδωλολατρικὴ κοινωνία τῆς Θεσσαλονίκης ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ, καὶ μὲ τὴν ἀνδρεία του εἶχε ἀνεβῆ ὅλους τοὺς βαθμοὺς καὶ εἶχε φθάσει στὸ ἀξίωμα τοῦ χιλιάρχου, εἶχε γίνῃ δηλαδὴ στρατηγός. Ἄλλὰ στὴν καρδιά του, χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν οἱ ἄλλοι, εἶχε τὸ Χριστό. Ὅταν ὁμως κηρύχθηκε διωγμὸς ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, τὸν κατήγγειλαν ὅτι εἶνε Χριστιανὸς καὶ συνελήφθη. Ὁμολόγησε τὴν πίστι του στὸ Χριστό, τὸν καθαίρεσαν ἀπὸ τὸ ἀξίωμα καὶ τὸν ἔρριξαν δεμένο στὴ φυλακή. Ἐκεῖ ἔμεινε ἕως ὅτου ἤρθε ἡ εὐλογημένη ὥρα ποὺ μὲ λόγχεις μαρτύρησε γιὰ τὸν Κύριο. Αὐτὸς μὲ συντομία εἶνε ὁ βίος τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ποὺ καλεῖ κ' ἐμᾶς νὰ τὸν μιμηθοῦμε.

Σήμερα ἂν μᾶς ποῦν, Πιστεύεις στὸ Χριστό; δὲν στοιχίζει τίποτα νὰ ποῦμε Πιστεύω. Τότε στοιχίζε· **ἂν ἔλεγες Πιστεύω, μαρτυροῦσες**.

Κ' ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, **καλούμεθα νὰ γίνουμε** ἅγιοι. Κι ἀλλοίμονό μας ἂν δὲν γίνουμε, διότι εἶνε ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ· «*Ἄγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι*» (Λευϊτ. 20,7,26 = Α' Πέτρ. 1,16). Καλούμεθα νὰ καθαριστοῦμε ἀπὸ τὰ πάθη καὶ νὰ δεχτοῦμε τὴ θεία χάρι, γιὰ νὰ ἐνωθοῦμε μὲ τὸν Κύριο. Οἱ πολλοὶ νιώθουν μόνος τὴ σωματικὴ ἀκαθαρσία, γιὰ τὴν πνευματικὴ δὲν φροντίζουν.

Ὅλοι πρέπει ν' ἀποκτήσουμε τὴν ἀγιότητα. **Μὰ πῶς**; θὰ πῆτε· ἀφοῦ ἡ ἴδια ἡ Γραφή λέει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, καὶ μιὰ μέρα ἀκόμα νὰ ἴναι ἡ ζωὴ του, θὰ ῥυπωθῇ (βλ. ἰωβ 14,4-5). Ὑπάρχει τρόπος; Ὑπάρχει· **μὲ τὴν ἐξομολόγησι**. Συνάντησα μιὰ φορὰ κάποιον ἀνώτερο ὑπάλληλο τοῦ κρά-

τους· ἦταν ἐξήντα χρονῶν, εἶχε πάθει ἔμφραγμα καὶ κινδύνευε ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα νὰ πεθάνη. Τὸν ρώτησα· –Ἐχεις βαπτισθῆ; –Πῶς, λέει, βεβαίως. –Ἐχεις ἐξομολογηθῆ; –Ὅχι. –Οὔτε ὄταν ἦσουν παιδί; –Ποτέ. –Ξέρεις λοιπὸν πῶς μοιάζεις τώρα; σὰ νὰ μὴν ἔχης πλύνει ποτέ τὰ ροῦχα σου, σὰ νὰ φορᾶς μιὰ ζωὴ ἄπλυτο τὸ ἴδιο πουκάμισο... Εἶδατε; κάθε βδομάδα ἀλλάζουμε καὶ πλένουμε τὰ ροῦχα μας· κανεὶς δὲν φοράει συνεχῶς τὸ ἴδιο ροῦχο. Γιά φανταστήτε ἕναν ἄνθρωπο νὰ ἔχη τὸ πουκάμισό του τριάντα χρόνια ἄπλυτο· θὰ βρωμάη, δὲν θὰ μπορῆ νὰ τὸν πλησιάσῃ κανεὶς. Ὅπως λοιπὸν τὰ ροῦχα μας τὰ ρίχνουμε στὸ πλυντήριο καὶ τὰ πλένουμε καὶ χαιρόμαστε ποὺ φοροῦμε καθαρά, ἔτσι θέλει καὶ ἡ ψυχὴ μας. Εἶνε ἀκάθαρτη, πρέπει νὰ τὴν πλύνουμε. Καὶ μὲ ποιὸ τρόπο πλένεται; μὲ τὸ μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως. Ἐκεῖ ὁ Χριστὸς συγχωρεῖ τὰ ἁμαρτήματα, ὁ ἄνθρωπος καθαρίζεται καὶ γίνεται ἅγιος.

Ἀκούω ὁμως ἀντιρρήσεις· **Ἄγιοι γίνονταν «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»...** Λάθος. Ἡ ἀγιότης εἶνε βέβαια θαῦμα. Ἄνθρωπος θνητός, ποὺ ζῆ μέσα στὸν κόσμον σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, ποὺ ἐκτελεῖ τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου, ποὺ ἔχει μέσα του ἀγάπη στὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον κ' εἶνε ἕτοιμος καὶ τὴ ζωὴ του νὰ δώσῃ γιὰ τὸ Χριστό, ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος εἶνε ἕνα θαῦμα, μεγάλο θαῦμα. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν ἔπαυσε νὰ θαυματοουργῆ· συνεχίζει. Ὅχι μόνο στὴν ἐποχὴ τῶν ἀποστόλων, στὴν ἐποχὴ τῶν διωγμῶν καὶ τῶν μαρτύρων, στὴν ἐποχὴ τῶν ἀσκητῶν καὶ τῶν ὁσίων· καὶ μέχρι σήμερα ἀναδεικνύει ἀγίους. Οἱ ἅγιοι ἀποτελοῦν τὴ μεγαλύτερη ἀπόδειξι ὅτι ὁ Χριστὸς ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ σήμερα, στὸν αἰῶνα μας, ὄχι «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ», **καὶ παντοῦ** πάνω στὴ γῆ ὑπάρχουν ἅγιοι. Στὶς ἡμέρες μας ἐδῶ στὴν πατρίδα μας ἀγίασε ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος· στὸν πιὸ διεφθαρμένο αἰῶνα κάνει θαύματα. Καὶ μόνο στὴν Ἑλλάδα; Καὶ στὴ Ῥωσία, στὸ διάστημα τῶν ἐβδομήντα ἐτῶν ποὺ ἄθεοι κυβερνῆται δῖωκαν ἐκεῖ τὴν Ἐκκλησία, πληθὸς ἄντρες καὶ γυναῖκες ἀγίασαν μέσα σὲ στρατόπεδα, ὄρυχεῖα ἢ ψυχιατρεῖα· φυλακίστηκαν, ξυλοκοπήθηκαν, μαρτύρησαν γιὰ τὸ Χριστό, καὶ τώρα ποὺ δόθηκε ἐλευθερία θ' ἀνακηρυχθοῦν νέοι ἅγιοι.

Ἀγιότης! αὐτὴ εἶνε ἡ μεγάλη ἀνάγκη τοῦ κόσμου. Πρὶν διακόσα - τριακόσα χρόνια εἶχαμε σκλαβιά. Οἱ πρόγονοί μας δὲν εἶχαν σπίτια σὰν τὰ σημερινά· ἦρθε τότε καὶ περιώδευσε στὴ Μακεδονία μας ἕνας ξένος καὶ τοὺς εἶδε νὰ κατοικοῦν μέσα σὲ καλύβες. Δὲν εἶχαν ραδιόφωνα, πλυντήρια, τηλεοράσεις, τὰ μέσα

αὐτὰ τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ. Τί εἶχαν ὁμως; εἶχαν ἀγιότητα, ἦταν ἅγιοι ἄνθρωποι. Τὸ διαζύγιο ἐπὶ ἑκατὸ χρόνια στὴ Μακεδονία ἦταν ἄγνωστο, ἢ πορνεία καὶ ἢ μοιχεία προκαλοῦσαν φρίκη, οὔτε ἕνας δὲ βλαστημοῦσε. Τώρα πέσαμε σὲ ἄβυσσο κακίας, σὲ ἐγκλήματα τρομερὰ καὶ ἀπαίσια. Γιατί; Διότι ἔφυγε ἡ ἀγιότης.

* * *

Ξέρετε, ἀγαπητοί μου, γιατί ἀναστενάζουμε ὅλοι; Γιατί δὲν εἴμαστε ἅγιοι, **εἴμαστε ἁμαρτωλοί**· αὐτὸς εἶνε ὁ μέγας ἀναστεναγμὸς μας. Τὸ καταλαβαίνουμε. Ἀνοίγουμε τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς μας, ρίχνουμε ἕνα βλέμμα καὶ διαπιστώνουμε, ὅτι ἀπ' τὰ μικρὰ μας χρόνια μέχρι τώρα δὲν κάνουμε τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ ἁμαρτάνουμε, ἄλλος μὲ τὸν ἕνα καὶ ἄλλος μὲ τὸν ἄλλο τρόπο· τὰ πάθη μᾶς δυναστεύουν.

Παιδί μου, νὰ γίνῃς ἅγιος. Μεγάλο πρᾶγμα! Κόσμε ἁμαρτωλέ, κόσμε τῆς «ἐπιστήμης» καὶ τῶν «γραμμάτων», δῶστε μου ἕναν ἅγιο! Ὅσο ἀξίζει ἕνας ἅγιος, δὲν ἀξίζει ὅλος ὁ ντουιᾶς. Ἄγιοι νὰ γίνουμε. Ἄγια τὰ παιδιά, ἅγιες οἱ γυναῖκες, ἅγιοι οἱ ἄντρες, ἅγιοι μικροὶ καὶ μεγάλοι. Καὶ τότε δῶστε μου μιὰ ψυχὴ, μιὰ οἰκογένεια, ἕνα χωριὸ ἢ μιὰ πόλι ποὺ νὰ ὑπάρχη ἀγιότης· ἐκεῖ θὰ βασιλεύῃ ἡ εὐτυχία. Ἄς μὴν ἔχουν τὰ δολλάρια τῶν Ἀμερικάνων καὶ τὶς λίρες τῶν Ἀγγλων καὶ τὰ ρούβλια τῶν Ῥώσων, ἄς μὴν ἔχουν χρυσὸ καὶ ἄργυρο· ὅσο ἀξίζει ἕνα δράμι, ἕνα γραμμᾶριο ἀγιότητος, δὲν ἀξίζει ὁ κόσμος ὅλος.

Ἄς ἐπιδιώξουμε τὴν ἀγιότητα. Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται. Ἄς πᾶμε στὸ πλυντήριο, στὴν **ἱερὰ ἐξομολόγησι**. Ὅπως αὐτὸς ποὺ δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ βάπτισμα δὲν εἶνε Χριστιανός, ἔτσι κι αὐτὸς ποὺ δὲν περνᾶει ἀπὸ τὸ δεύτερο βάπτισμα, τὴ μετάνοια καὶ ἐξομολόγησι, δὲν εἶνε Χριστιανός. Δὲν θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ Θεὸς διότι ἁμαρτάνουμε, τὸ ἁμαρτάνειν εἶνε ἀνθρώπινο· θὰ μᾶς δικάσῃ διότι δὲν μετανοοῦμε. Καὶ ὅλοι μποροῦμε καὶ πρέπει νὰ μετανοήσουμε. Μόνο ἕνας δὲν μετανοεῖ, ὁ σατανᾶς.

Παρακαλῶ λοιπὸν ὅλους **νὰ πᾶτε στὸν πνευματικὸ** πατέρα. Ἐνα δάκρυ, ποὺ πέφτει ἀπὸ τὰ μάτια τὴν ὥρα τῆς ἐξομολογήσεως, γίνεται Ἰορδάνης ποταμὸς μέσα στὸν ὁποῖο πλένεται ὁ ἄνθρωπος καὶ γίνεται ἅγιος. Νὰ πᾶτε ὅλοι, ἀπ' τὰ μικρὰ παιδιά μέχρι τὸν ἀσπρομάλλη γέροντα. Κι ὅταν βγῆτε ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησι, θὰ αἰσθανθῆτε χαρὰ καὶ ἀνακούφισι, ἕνα βουνὸ θὰ φύγῃ ἀπὸ πάνω σας. Ἐτσι θὰ ἐκπληρώσετε τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ «*Ἄγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**